

ikke at være Grund til, at vedkommende skulde miste den Afgang til Alderstillæg og Pension, som andre Embedsmænd beholde, naar de gaa over fra en Stat til en anden.

§ Paragraffens 2det Stykke har man optaget § 18 i Loven af 1892.

ad Affnit III. Pensionering.

Under de Overvejelser, som have fundet Sted angaaende Nødvendigheden og Muligheden af gennem en Revision af Loven om Statsbanedriftens Ordning at tilvejebringe en Forbedring af de lavere lønede Klassers Raar, blev det klart, at dette Maal ikke kunde naas alene ved en Forhøjelse af Lønningerne, der under alle Omstændigheder maatte holdes inden for moderate Grænser, men at det var nok saa vigtigt at søge disse Klassers Pensionering ordnet paa en noget mere tilfredsstillende Maade end hidtil.

Efter de nu gældende Regler er den højeste Pension efter 35 Aars Tjeneste for et Stationsbud (2den Pensjonsklasse) 330 Kr., Halvdelen af hans Lønning, højeste Pension til en Ledvogter (3die Pensjonsklasse) 160 Kr., nemlig $\frac{1}{3}$ af Pensjonslønningssatsen 480 Kr. Den højeste Pension overhovedet for en ansat i 3die Pensjonsklasse er 360 Kr. Endnu ugunstigere stiller Sagen sig selvfølgelig for Entens Vedkommende; en Ledvogters Entes højeste Pension er 53 Kr. 33 Ore, Understøttelse til hendes Børn højst 26 Kr. 67 Under og Aaret naaet disses Antal.

Naar det nu tages i Betragtning, at det kun er et Mindretal af de ansatte, der kan antages at forblive i Tjeneste i 35 Aar

og saaledes naa den højeste Pension, maa det vistnok indrømmes, at der er god Anledning til at søge at tilvejebringe en noget gunstigere Forlørgelse for 2den og 3die Pensjonsklasse. Det var imidlertid vanskeligt, naar man vilde beholde den nugældende Pensjonskala, at skabe et nogenlunde rigtigt Forhold mellem de forskellige Pensjonsklasser, og man har derfor foreslaaet en mindre Modifikation af denne. Ved denne vil der vel tillige finde en Forbedring Sted af Pensjonsvillaaarene for 1ste Klasse, men denne er baade i og for sig selv og i Sammenligning med Forbedringen for de andre Klasser kun ringe.

Forslaget gaar ud paa, at Pensionen for 1ste Pensjonsklasse bestemmes til $\frac{1}{3}$ af den pensjingsgivende Indtægt (ligesom nu) med et Tillæg af $\frac{1}{70}$ (nu $\frac{1}{75}$) af denne Indtægt for hvert Tjenesteaar, dog ikke ud over $\frac{2}{3}$ af Gennemsnitslønnen (ligesom nu). Maksimum vil herefter naaes efter omtrent 32 $\frac{1}{2}$ Aars Tjenestetid (nu 35 Aar.)

For 2den Pensjonsklasse er Pensionens Størrelse ansat til $\frac{2}{7}$ af 1ste Klasse's Pension (nu $\frac{3}{4}$) og Maksimum til $\frac{7}{12}$ af den pensjingsgivende Lønningsindtægt (nu $\frac{1}{2}$). Maksimum naas efter en Tjenestetid af mellem 33 og 34 Aar.

For 3die Pensjonsklasse er Pensionens Størrelse ansat til $\frac{5}{7}$ af 1ste Klasse's Pension (nu $\frac{1}{2}$) og Maksimum til $\frac{1}{2}$ af den pensjingsgivende Lønningsindtægt (nu $\frac{1}{3}$). Maksimum naas efter en Tjenestetid af 35 Aar.

For en Lønningsindtægt af 100 Kr. bliver Maksimumspensionen saaledes:

Hidtil.

Klasse.	Lønningsafdrag.	Tjenesteaar.	Pension.	Tjenesteaar.	Pension.
1.	5 pSt.	ca. 32 $\frac{1}{2}$	66 $\frac{2}{3}$ Kr.	35	66 $\frac{2}{3}$ Kr.
2.	2 $\frac{1}{2}$ —	ca. 33 $\frac{1}{2}$	58 $\frac{1}{3}$ —	35	50 —
3.	0 —	ca. 35	50 —	35	33 $\frac{1}{3}$ —

§ øvrigt bemærkes, at man har affattet § 17 saaledes, at den omfatter alle ved Statsbanedriften ansatte eller til fast Arbejde antagne med Undtagelse af Generaldirektøren, samt dem, der 1ste April 1893 valgte at forblive Interesjentur i den sjællandske Pensjonsklasse, og dem, der 1ste April 1893 valgte at forblive underkastede Alderdomsforlørgelsesbestemmelserne af 10de Maj 1869, og har man under Vitra o. foreslaaet, at Pensionen beregnes efter hele den Tid efter 1ste April 1869, hvori vedkommende, naar han afskediges, har været ansat ved Statsbanedriften, samt ved Postdampsfibsfarten. Ved denne Formulering udgaa de i Lov af 12te April 1892 § 20 II., 3die

Stykke, III. og IV. givne Overgangsbestemmelser, der nu blive overflødige, og som i det hele maa betragtes som mindre heldige for de til 2den og 3die Pensjonsklasse hørende. Saaledes som Loven af 12te April 1892 er affattet, erhverve disse først Pensjonsret 10 Aar efter 1ste April 1893, altsaa 1ste April 1903, men Indenrigsministeriet har Ret til at tillægge dem (og deres Entes og Børn) en Understøttelse, der dog ikke maa være højere end den Pension, de kunde have opnaaet, hvis deres Tjenestetid beregnedes fra deres Ansættelse. I Praksis have de, der hidtil ere afgaaede, erholdt en Understøttelse, værende til den virkelige Tjenestetid. For dem, der afgaa efter April